

Arrest

nr. 299 042 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 16 augustus 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) omdat Italië de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 13 december 2016 (RvV 13 december 2016, nr. 179 346).

1.3. Verzoekster gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het asieldossier werd op 4 januari 2019 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De commissaris-generaal trof op 11 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 januari 2021 (RvV 29 januari 2021, nr. RvV 248 467).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 maart 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoekster diende op 26 januari 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 juni 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 17 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2022 werd ingediend door :

B.(…), F.(…) B.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Guinée

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkene vroeg op 30.05.2016 asiel in België. Op 18.08.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Italië bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Ze verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Italië te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier op 04.01.2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 11.03.2020 een negatieve beslissing, een jaar en twee maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 29.01.2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor vervolging indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privéleven dat zij in zou opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van haar in België verblijven. In Guinée daarentegen beschikt zij wel nog over een familiaal netwerk, zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure. Ook verblijft haar dochter in Guinée. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte en diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Hieruit blijkt ook niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Guinée uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de sanitaire crisis en haar gevolgen en verwijst hierbij concreet naar de federale en gewestelijke maatregelen om bewegingen van mensen te beperken. De coronacrisis treft de gehele wereld. De genomen veiligheidsmaatregelen binnen het kader van die crisis zijn tijdelijke maatregelen. Vooralsnog moet de corona-pandemie aldus worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden gesteld dat deze van tijdelijke aard waren gezien deze maatregelen nu niet meer van toepassing zijn. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020, RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Er blijkt niet dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wanneer men in België niet beschikt over een verblijfstitel, niet zou gelden als essentiële of noodzakelijke reis (RVV, arrest 243099 van 27 oktober 2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2016 in België verblijft, dat ze actief is bij de GAM's waar ze regelmatig is, dat ze actueel actief tegenstander tegen FGM is, dat ze in België veel mensen leerde kennen, dat zij een belangrijke persoon voor verschillende personen is geworden, dat zij een lief en helpende persoon is en altijd daar is om haar diensten aan te bieden, dat zij een talent heeft

*om oude en zieke personen te helpen, dat zij wenst te werken in een dergelijke sector die altijd naar mensen zoekt, dat zij verschillende formaties volgde) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 juni 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan ook op 17 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B.(...), F.(...) B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen in België verblijvende kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaand in België, het gaat louter om een tijdelijke scheiding met haar opgebouwde sociale contacten.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waaruit blijkt dat betrokkene niet in de mogelijkheid zou zijn om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van 'het beginsel van behoorlijk bestuur', meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Zij stelt in haar enig middel het volgende:

"In wat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt dat verzoekster van geen buitengewone omstandigheid geniet.

In wat DVZ overweegt dat het artikel 8 EVRM niet van toepassing is, en dat gewone sociale relaties buiten de scope van het artikel 8 EVRM valt.

Terwijl ze verschillende elementen ontwikkeld heeft in haar aanvraag en heeft verschillende elementen neergelegd.

Terwijl Het blijkt uit dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM) dat dergelijke relaties in de scope van het artikel 8 EVRM valt.

Dat er is een schending van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Dat er is een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Dat het bestuur verschillende manifeste appreciatiefouten begaat in de lezing van het dossier van de verzoekster

Dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het dossier van de verzoekster niet met zorg klaargemaakt en dat er bijgevolg een schending van de behoorlijk bestuur principe in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Eerst moeten we preciseren dat de Raad van State een definitie van de buitengewone omstandigheid heeft gegeven.

Immers in het arrest n°93.760 van 6 maart 2001, heeft de Raad van State besloten:

« "les circonstances exceptionnelles " ne sont pas des circonstances de force majeure, mais qu'il faut et suffit que l'intéressé montre à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine (CE 06/03/2001, n° 93.760) »

Bijgevolg moeten de verzoeksters aantonen omstandigheid die moeilijk een terugkeer naar het land van oorsprong maakt om hun aanvraag in te dienen.

De rechtspraak spreekt niet over overmacht situatie of overmachtsomstandigheden.

Nochtans moet het ook onderlijnen dat artikel 8 van EVRM e privéleven en het familiale leven van de mensen beschermen die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruim definitie van de notie privéleven geeft.

Immers heeft het Hof besloten dat :

« (...) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime ' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, § 29.) (wij onderlijnen).

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italie, 24 febr. 1998, § 32.)(Wij onderlijnen)

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

Het moet ook onderlijnen dat het behoorlijk bestuur principe in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt de administratie op om alle de behandelingen met zorg klaar te maken.

Concreet betekent dat het bestuur moet met alle de elementen rekening te houden en moet naar de nuttige elementen zoeken.

In het kader van haar aanvraag heeft de verzoekster verschillende elementen ingediend:

- De duur van haar asielaanvragen

- Haar perfect integratie

- De mogelijkheid om een job snel te hebben in geval van regularisatie van haar verblijf.

Verschiedende getuigenissen werden ingediend met de aanvraag.

Het bestuur is van mening dat deze elementen niet aantonen dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden genieten.

Volgens het bestuur heeft de verzoekster eerst zich in haar situatie geplaatst in het kader van haar asielprocedure.

Het bestuur erkent dat er over een lange asielprocedure gaat maar is van mening dat langdurige procedure geen recht ipso facto geeft.

Het bestuur is van mening dat Italië verantwoordelijk was voor haar asielprocedure en dat de verzoekster daarnaar kon gaan.

Dergelijke argumentatie mogen alleen maar verbazen en neemt niet rekening houden met allé de elementen van het dossier.

Het moet ook onderlijnt worden dat het bestuur manifeste appreciatiefouten begaat in de lezing van het dossier.

Immers had de verzoekster de verantwoordelijkheid van Italië betwist en had een verzoekschrift tegen de overmakingsbeslissing ingediend.

De verzoekster vreesde slechte behandelingen in Italië rekening houdend met de situatie van de asielzoekers en de vluchtelingen in Italië.

Vele verslagen tonen immers aan dat de situatie erg slecht is voor de asielzoekers en de vluchtelingen.

Het bestuur kan deze situatie ontkennen en moet regelmatig de verslagen over deze situatie lezen.

In vele gevallen is het totaal niet mogelijk om de asielzoekers in Italië overmaken rekening houdend met deze situatie en de kwetsbaarheid van de mensen.

Het was ook het geval voor de verzoekster die een psychologische behandeling nodig heeft.

Het bestuur kan het niet ontkennen in de mate dat ze toegang had tot de documenten van de asielprocedure (terwijl CGVS altijd zegt dat het asielprocedure confidentieel is en dat niemand tot de documenten toegang heeft...).

DVZ mag niet kiezen welke punten van het dossier ze wilt lezen en in aanmerking nemen...

Bijgevolg is het duidelijk dat DVZ niet met alle de elementen rekening gehouden heeft en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd worden.

Meer moet het nog onderlijnt worden dat het bestuur deze element niet leest met de andere punten.

Zoals de asielprocedure lang geduurd heeft is de verzoekster geïntegreerd in België en heeft een privéleven en langdurige relatie ontwikkelt.

In dergelijke kader toont een langdurige asielprocedure aan dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden geniet.

Er is bijgevolg manifeste appreciatiefouten.

Over haar privéleven en haar integratie is het bestuur van mening dat artikel 8 EVRM van toepassing kan zijn en evenwicht nodig is tussen de belangen van de verzoekster en het nodig van de eerbieding van het wet.

Volgens het bestuur is het alleen maar in uitzonderding gevallen dat artikel 8 EVRM van toepassing kan worden om de mogelijkheid van een aanvraag in België in te dienen in plaats van in het land van herkomst in te dienen.

Het bestuur is van mening dat deze voorwaarden niet van toepassing hier zijn en dat de verzoekster nog een netwerk in Guinea heeft.

Het bestuur beschouwt haar relatie als "gewoon" in België en het zou niet onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen.

Het moet onderlijnen dat het bestuur de aanvraag niet in zijn globaliteit leest.

Immers is het de totaal van de verschillende elementen die aantonen dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden genieten.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur manifeste appreciatiefout gepleegd.

Het bestuur maakt ook manifeste appreciatiefouten in het lezing van de attesten.

Immers kunnen de mensen getuigen dat de verzoekster een bijzonder plaats heeft in hun leven.

De attesten zijn precies en brengen vele informaties en details over de relatie en de plaats van de verzoekster.

We kunnen niet spreken van algemeen relatie maar gediepte relaties.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur manifeste appreciatiefouten begaat in de lezing van de attesten.

Meer tonen deze attesten aan dat de verzoekster ook relatie ontwikkelt die onder artikel 8 EVRM valt.

Er is bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM.

Meer moet het onderlijnen dat een tijdelijk terugkeer slechte gevolgen kan hebben over de door artikel 8 EVRM beschermt elementen.

Immers zal de verzoekster het geniet van haar netwerk verliezen voor een onbepaalde periode die langdurig kan zijn.

In dergelijke mate zou een tijdelijk terugkeer tot een schending van de artikel 8 EVRM.

Het bestuur gaat verder en is van mening dat er over gronde elementen gaat die in het kader van artikel 9.2 kan geanalyseerd worden.

Dergelijke argument is niet dienstig om het dossier van de verzoekster te analyseren.

Immers heeft ze een aanvraag op basis van artikel 9bis ingediend en ze heeft verschillende elementen ontwikkeld die aan tonen dat het bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen.

Het verwijzen naar artikel 9 van de wet van de 15 december 1980 is bijgevolg niet dienstig.

Het vervloei uit deze elementen dat de verzoekster verschillende elementen ontwikkeld heeft die aan tonen dat ze van buitengewone omstandigheden genieten.

Door haar aanvraag onontvankelijk te verklaren heeft het bestuur artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980 en artikel 8 EVRM geschonden.

Het moet ook worden onderlijnt dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft.

Immers heeft de advocaat van de verzoekster een belangrijk proef overgemaakt in het kader van het 9bis aanvraag.

Een baas is klaar om een job aan de verzoekster te geven of de verzoekster een verblijfstitel krijgt.

Deze verloof werd in September 2021 naar DVZ overgemaakt en de verzoekster voegt de proef aan deze verzoekschrift.

Niets is gezegd in de bestreden beslissing en het bestuur heeft niet rekening gehouden met allé de elementen van het dossier.

Er is bijgevolg een schending van de behoorlijk bestuur principe in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft.

Die feit is ernstiger dat deze element aantoont dat :

- *De verzoekster perfect geïntegreerd is.*
- *Ze een job direct zal hebben na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning*

Deze element moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid en toont aan dat ze van buitengewone omstandigheden geniet.

Er is bijgevolg een schending van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Het moet ook worden vastgesteld dat het bestuur artikel 8 EVRM alleen maar op de vlak van de bescherming van het familiale leven.

Echter beschermt ook deze artikel het privéleven van de mensen en het bestuur ontwikkelt geen argumentatie over die punt.

Het is duidelijk dat de verzoekster ook een privéleven in België ontwikkelt in de mate dat ze in België woont sinds 2016.

Ze heeft een gediepte lokale anker ontwikkelt die ook door artikel 8 EVRM beschermd is.

Deze element toont ook aan dat de verzoekster van buitengewone omstandigheden geniet en er is bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM en 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Over de coronamaatregelen is het bestuur van mening dat deze maatregelen tijdelijk zijn.

Het bestuur is ook van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst een essentieel reis zou zijn.

Het moet worden vastgesteld dat deze maatregelen van toepassing waren op het moment van de indiening van de 9bis aanvraag.

Deze maatregelen moesten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis.

Het bestuur verwijst naar geen informatie om aan te tonen dat het niet meer het geval is en bijgevolg geniet de verzoekster van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Er is bijgevolg een schending van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980.

Dergelijke vaststellingen tonen aan dat het dossier van de verzoekster niet met zorg klaargemaakt werd en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met allé elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd. Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Betreffende het bevel om grondgebied te verlaten

In wat, eerste tak, DVZ geeft een bevel om het grondgebied te verlaten zonder met de specifieke omstandigheden rekening te houden

Terwijl het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op om met dergelijke omstandigheden rekening te houden

Terwijl artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980 legt het bestuur op om met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening te houden toen hij een verwijderingmaatregel neemt.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de gevallen vermeldt waar de bestuursautoriteit een orde het gebied te verlaten kan geven.

Evenwel is de bevoegdheid waarvan het bestuur profiteert niet totaal verbonden, en bijgevolg discretionaire blijft.

Immers zoals het de Raad in een arrest 121.542 van 27 maart 2014 heeft herhaald:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.»

Aldus moet het DVZ bij de afgifte van een orde om het grondgebied te verlaten om met het geheel van de omstandigheden van een dossier rekening houden, en die in verband met een eventuele overtreding van de fundamentele rechten zoals beschermd door artikelen 3, 8 en 13 van EVRM.

Het Raad heeft dit standpunt bevestigd in een arrest van 29 november 2018 (N°213.187).

Het moet nog onderlijnen worden dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 voorziet

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Dergelijk examen moet maken worden op het moment van het nemen van de beslissing van het bestuur. In casu, kan men vaststellen dat de bestuursautoriteit niet met dergelijke elementen rekening heeft gehouden.

Immers kan men vaststellen dat de enige redenen die in volgorde worden aangevoerd om het grondgebied te verlaten op de voorwaarden voor afgifte ervan, maar niet op het geheel van de omstandigheden betrekking hebben.

Echter blijkt het uit van het administratieve dossier dat Mevrouw perfect geïntegreerd is in België.

Ze heeft verschillende elementen neergelegd om haar integratie aan te tonen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 8 EVRM.

Bijgevolg in zoverre het principe van het behoorlijke bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, oplegt om met allé omstandigheden van een dossier rekening te houden, schendt de bestuursautoriteit dit principe door niet met de voornoemd ontwikkelde omstandigheden rekening te houden.

In wat, tweede tak, DVZ heeft zijn handeling niet adequaat gemotiveerd door niet met de specifieke omstandigheden van de situatie van de verzoekster rekening te houden.

Terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 19 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen zo'n motivatie opleggen, die adequaat moet zijn, zowel gerechtelijk als feitelijk.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld in het eerste middel rekening gehouden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een mailbericht van 29 september 2021 waarbij zij een belofte tot aanwerving van A. E. S. C. van 13 september 2021 voegt (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete

feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 januari 2022 volgende 'buitengewone omstandigheden' had ingeroepen:

*"Het moet eerst onderlijnen worden dat de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van de 15 december 1980 gaan om alle de omstandigheden die een tijdelijk terug in het land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om diens aanvraag in te dienen.
Het Raad van State heeft onderlijnen dat deze procedure ingediend werd voor « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanités ». (C.E., arrest n°99.392 du 2 Oktober 2001).
Het Raad van State heeft ook onderlijnen dat de notie "buitengewone omstandigheden" minder zeker werd en meer soepel geworden is (C.E., arrest n° 103.146 du 4 februari 2002, R.D.E., n°117, 2002, p.130).
De "buitengewone omstandigheden" zijn geen overmacht omstandigheden, maar gaan over omstandigheden die een tijdelijk terug bijzonder moeilijk maken om diens aanvraag in te dienen (C.E., arrêt n°129.228 du 12 maart 2004, R.D.E., n°127, 2004, p.68-70).*

Het moet nog onderlijnen worden dat het Raad van State het examen van “de buitengewone omstandigheden” aan het examen van het proportionaliteitsbeginsel onderwerpt.

Het Raad beschouwt dat de regels van een behoorlijk bestuur eisen dat het bestuur de proportionaliteit beoordeelt tussen het doel en de effecten van de administratieve stappen voorgeschreven door artikel 9 van de wet van de 15 december 1980 en min of meer gemakkelijk uitvoering in de individuele gevallen en de verbonden aan de uitvoering nadelen (C.E., arrest 58.869 du 1er april 1996).

Rekening houdend met haar situatie is Mevrouw B.(...) van mening dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor haar om in haar land van herkomst terug te keren om haar aanvraag daar te gaan.

Eerst moet het nog onderlijnen worden dat ze asielzoeker is en dat het totaal onmogelijk is voor haar om in haar land van herkomst terug te gaan.

Ze loopt daar het risico om vervolgd te worden.

Meer moet het ook onderlijnen worden dat ze in België zich bevindt sinds 2016.

Ze is nooit het land verlaten en haar asielaanvraag werd ingeschreven in 2016.

Mevrouw B.(...) is actief bij de GAM'S waar ze regelmatig gevolg is.

Ze is actueel actief tegenstander tegen de FGM.

Mevrouw heeft ook een ruim netwerk ontwikkeld in België.

Immers heeft ze veel mensen in België gekend zoals U in de verschillende attesten het kunt lezen.

Mevrouw is een belangrijk persoon voor verschillende personen geworden.

Uit die attesten kunnen we lezen dat Mevrouw Barry en lief en helpende persoon is en is altijd daar om haar diensten te bieden.

Alle de getuigen onderlijnen dat ze perfect geïntegreerd is en een talent heeft om de oude en zieke personen te helpen.

Mevrouw B.(...) wenste werken in een dergelijke sector die altijd naar mensen zoekt.

Mevrouw heeft ook verschillende formatie gevolgen.

Ze heeft bijgevolg een duurzame anker in België ontwikkeld, die door artikel 8 EVRM beschermt is.

Bijgevolg vormt een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM.

Immers beschermt dit artikel het privéleven van de mensen en ook het netwerk die de mensen heeft gemaakt.

Een terugkeer naar Guinee tast dit netwerk aan en zou gevolg hebben tot een schending van het privéleven van Mevrouw B.(...).

Meer moet het ook onderlijnen dat het totaal disproportioneel is om een terugkeer aan de verzoekster aan te vragen rekening houdend met haar integratie in België.

Het verlies van deze netwerk is totaal onherstelbaar voor de verzoeker terwijl de Belgische Staat geen voordeel heeft dat de verzoekster het land verlaat.

Het moet nog onderlijnen worden dat de wereld door een belangrijke sanitaire crisis is getroffen.

De verschillende landen proberen om deze crisis te beheersen door de besmetting te limiteren.

In België was het beslist om de beweging te limiteren.

De filosofie van alle de federale en gewestelijke maatregelen gaan in dezelfde zin: de bewegingen van de mensen te beperken en alleen het maar limiteren voor de noodzakelijk bewegingen.

Een avondklok werd ook beslist.

De laste cijfers tonen dat de besmettingen hoger gaan en er zijn meer en meer scholen die gesloten worden.

In dergelijke omstandigheden geniet Mevrouw van buitengewone omstandigheden, in de mate dat het bijzonder moeilijk is om naar haar land terug te gaan rekening houdend met deze sanitaire crisis.

Het zou ook totaal onredelijk en disproportioneel om aan de aanvrager te eisen om naar haar land terug te keren.

Immers is ze nu 47 jaar oud en ze loopt het risico om besmet te worden op verschillende plaats.

Rekening houdend met haar leeftijd loopt ze ook het risico om erger versie van de ziekte te ontwikkelen en ze zou aan een doodsrisico geëxponeerd worden.

De Belgische Staat heeft geen voordeel dat de verzoekster in haar land van herkomst haar aanvraag indien!.

Rekening houdend met de sanitair situatie zou het totaal disproportioneel om haar aan te vragen in Guinee terug te keren.

Mevrouw B.(...) geniet van buitengewone omstandigheden en haar aanvraag is ontvankelijk.”

2.6. In de eerste bestreden beslissing wordt betreffende verzoeksters bewering, dat zij in haar land van herkomst zou worden vervolgd, het volgende gesteld: “Betrokkene beweert dat zij vreest voor vervolging indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de

elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.”

Naar aanleiding van verzoeksters integratie in België en haar activiteiten voor GAM's verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt verduidelijkt dat elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2016 in België verblijft, dat ze actief is bij de GAM's waar ze regelmatig is, dat ze actueel actief tegenstander tegen FGM is, dat ze in België veel mensen leerde kennen, dat zij een belangrijke persoon voor verschillende personen is geworden, dat zij een lief en helpende persoon is en altijd daar is om haar diensten aan te bieden, dat zij een talent heeft om oude en zieke personen te helpen, dat zij wenst te werken in een dergelijke sector die altijd naar mensen zoekt, dat zij verschillende formaties volgde) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde inzake verzoeksters betoog, dat de coronapandemie als een buitengewone omstandigheid zou moeten worden gekwalificeerd, dat een terugkeer naar het land van herkomst voor een illegale vreemdeling als een essentiële reis moet worden beschouwd, zodat eventuele beperkingen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden ingeroepen: *“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de sanitaire crisis en haar gevolgen en verwijst hierbij concreet naar de federale en gewestelijke maatregelen om bewegingen van mensen te beperken. De coronacrisis treft de gehele wereld. De genomen veiligheidsmaatregelen binnen het kader van die crisis zijn tijdelijke maatregelen. Vooralsnog moet de corona-pandemie aldus worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden gesteld dat deze van tijdelijke aard waren gezien deze maatregelen nu niet meer van toepassing zijn. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020, RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Er blijkt niet dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wanneer men in België niet beschikt over een verblijfstitel, niet zou gelden als essentiële of noodzakelijke reis (RVV, arrest 243099 van 27 oktober 2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Verzoekster is het oneens met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar zij verheldert niet met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en toont niet aan dat de hierboven weergegeven motieven niet adequaat zouden zijn.

2.7. In zoverre verzoekster in haar middel nader ingaat op de lange duur van haar asielprocedure, wordt in de beslissing gewezen op de keuze van verzoekster om geen gevolg te geven aan de beslissing van 18 augustus 2016 waarbij werd vastgesteld dat Italië de bevoegde lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en onder te duiken. Verzoekster levert in haar middel opnieuw kritiek op het destijds genomen overdrachtsbesluit omwille van de preciaire situatie van asielzoekers in Italië, en zij wijst op de procedure die zij instelde, maar zij verliest hierbij kennelijk uit het oog dat haar beroep tegen deze beslissing van 16 augustus 2016 door de Raad werd verworpen (zie punt 1.2.). In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen: *“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkene vroeg op 30.05.2016 asiel in België. Op 18.08.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Italië bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Ze verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Italië te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 04.01.2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 11.03.2020 een negatieve beslissing, een jaar en twee maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt, en op 29.01.2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”. Verzoekster brengt thans geen bijkomende elementen aan die ertoe zouden leiden dat haar asielprocedure, of de duur ervan, wel als een buitengewone omstandigheid zou moeten worden beschouwd.*

2.8. Het door verzoekster in haar middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen ‘gevestigde’ immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat de duur van haar asielprocedure, haar integratie en haar werkbereidheid deel uitmaken van haar privéleven. Verzoekster verwijst hierbij naar getuigenissen van mensen uit haar omgeving. Uit de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name wanneer het zou gaan om activiteiten van algemeen belang waarbij een verplichting om het land te verlaten aanleiding zou geven tot het verbreken van belangrijke engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez t. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van bijzonder verregaande engagementen.

2.9. Specifiek met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten betwist verzoekster nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, noch van een geldig visum*”, waardoor er in beginsel een verplichting ontstaat om haar in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Verzoekster toont dus niet aan dat het bevel niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. In haar middel betoogt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Nochtans wordt in de tweede bestreden beslissing dienaangaande het volgende gesteld:

“Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen in België verblijvende kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaand in België, het gaat louter om een tijdelijke scheiding met haar opgebouwde sociale contacten.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waaruit blijkt dat betrokkene niet in de mogelijkheid zou zijn om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster komt in haar middel terug op haar integratie en meent dat het bevel op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd is. Verzoekster brengt evenwel geen enkel concreet bijkomend gegeven aan dat in verband kan worden gebracht met de elementen die in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden opgesomd, en die een ander licht werpen op de principiële verplichting in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris om aan verzoekster een terugkeerbesluit af te leveren.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek zou hebben verricht of zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd ook geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN